

4 Φεβρουαρίου 2015

Μαθητεία στην ταπείνωση του Χριστού

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Γέρ. Σωφρόνιος Έσσεξ](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αρχιμανδρίτου Σωφρονίου Ζαχάρωφ

Έφόσον, λοιπόν, γνωρίζουμε ότι ο Χριστός είναι Θεός, προσπαθοῦμε νά εισδύσουμε στό μυστήριο ὄλων τῶν ἐκδηλώσεών Του. «Οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα εἰ μή

διά τοῦ Χριστοῦ», τοῦ ὁμοουσίου μέ τόν Πατέρα Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καί μέ κάθε τρόπο ἀγωνιζόμαστε νά δώσουμε νόημα σέ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας, γιά νά γίνει ἡ ζωή τοῦ Ἰδιοῦ τοῦ Χριστοῦ δική μας, γιά νά κληρονομήσουμε τήν αἰώνια Βασιλεία μέ τόν Πατέρα καί τόν Υἱό καί τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Ὁ Κύριος νίκησε τόν ἐχθρό μέ τήν ταπείνωση. Ἐκτός ἀπό τή βασική αὐτή θέση ὑπάρχει ἀκόμη μία πλευρά στίς ἐκδηλώσεις Τοῦ, πού διδάσκει νά μιμούμαστε τόν Χριστό ὄχι ἀπλῶς φανταστικά. Ὁ Χριστός φανερώθηκε μέ «μορφή δούλου». Αὐτό ἀποτελεῖ σκάνδαλο γιά πολλούς. Πολλές φορές μοῦ ἔτυχε νά ἀκούσω τή γνώμη ὅτι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ὡς εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, ὀφείλουμε νά διατηρήσουμε τήν ἀξιοπρέπειά μας ἀκόμη καί στήν προσευχή καί στή λατρευτική παράστασή μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐπισκέφθηκε κάποτε τή Μονή μας ἕνα πρόσωπο, πού κατέχει ὑψηλή θέση σέ ἑτερόδοξη ἐκκλησία. Κοιτάζοντας τήν τοιχογραφία τῆς Μεταμορφώσεως ρώτησε: «Ποῦ εἶναι ὁ Πέτρος;». Τοῦ ἔδειξαν τόν Πέτρο. «Ἦ, πῶς τόν ἀπεικονίσατε ἔτσι! Ὁ Πέτρος σέ τέτοια ἐξουθένωση! Ποῦ εἶναι λοιπόν ἡ ἀξιοπρέπειά του;».

Ἐπάρχει συνεπῶς μιά πλευρά τῆς ὀρθοδόξου μετανοίας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πού ταραάζει πολλούς ἑτεροδόξους. Πέφτουμε γονατιστοί στό ἔδαφος, μέ τό πρόσωπο καί τό μέτωπό μας ἐγγίζουμε τή γῆ, καί ἔτσι ἐκφράζουμε τή δουλικότητά μας ἐνώπιόν Τοῦ, ἐνθυμούμενοι τά λόγια πού εἶπε μπροστά στό παιδί ἐκεῖνο: «Ἐάν μή στραφῆτε καό γένησθε ὡς τά παιδιά, οὐ μή εἰσέλθητε εἰς τήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὅστις οὖν ταπεινώσῃ ἑαυτόν ὡς τό παιδίον τοῦτο, οὗτος ἐστίν ὁ μείζων ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

Ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος, χωρίς τόν Ὅποιο τίποτε δέν μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ, ἐλάττωσε τόν ἑαυτό Του σέ τέτοιο βαθμό, πού ἀκόμη καί οἱ χαμηλῆς κοινωνικῆς τάξεως ἄνθρωποι μποροῦσαν νά Τόν θλίψουν, νά Τόν ἐμπτύσουν, νά Τόν χτυπήσουν, νά Τοῦ δώσουν ραπίσματα καί νά Τοῦ προξενήσουν κάθε ἄλλη ἐξουδένωση. Ἄν ὁ Ἰδιος ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τό ἔκανε αὐτό, τότε βέβαια ἐγείρεται τό ἐρώτημα: Γιατί χρειάστηκε τέτοια ἐξουδένωση καί τέτοια δουλική μεταχείριση προκειμένου νά ἐκδηλωθεῖ ἡ ἀγάπη; Ὑποθέτω ὅτι ἡ ὀρθή σκέψη θά εἶναι ὅτι ὁ Κύριος, ἔχοντας τό προαιώνιο εἶναι Του ἐν πνεύματι ταπεινώσεως, ἐκδήλωσε τήν προαιώνια ἀγάπη Του διακονώντας ὡς δοῦλος. Καί ἐμεῖς Τόν ἀκολουθοῦμε στά δουλικά αὐτά σχήματα ἐκφράζοντας τή δική μας μετάνοια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, μέ ἔδαια μετάνοιες. Κατά τή διάρκεια τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς κάνουμε πολλές μετάνοιες κάθε ἡμέρα. Ἐπειτα, ὅταν μέ τή σταύρωσή μας συναναστηθοῦμε μέ τόν Χριστό, τότε πλέον θά Τόν δεχόμαστε καί θά συνομιλοῦμε μαζί Του ὀρθοί, ὡς παιδιά μέ τόν Πατέρα τους. Στή ζωή ὅμως αὐτή θά ἐκφράζουμε τή μετάνοιά μας, ὑπογραμμίζω, μέ δουλικά σχήματα, γιατί ἡ μετάνοια δέν ὑποβιβάζει τόν

άνθρωπο. Όταν κάποιος συνειδητοποιεί ότι είναι χειρότερος από όλη την κτίση, τότε υψώνεται επάνω από όλη την κτίση. Τότε έγγιζει τό άκτιστο είναι. Άς μήν παραζόμαστε λοιπόν όταν έκφράζουμε μέ ταπεινά δουλικά σχήματα τή μετάνοιά μας. Έτσι θά σταθοῦμε ξπειτα ώς παιδιά τοῦ Θεοῦ ένώπιον τοῦ Θεοῦ, όχι πλέον με δουλικά αλλά μέ υϊικά σχήματα.

Ό Θεός είναι ταπεινός από την ίδια τή φύση Του. Καί ή κένωσή Του διά τής ένανθρωπήσεως φέρει χαρακτήρα ταπεινό. Άν ό Ίδιος δέν ταπειωνόταν, τότε ίσως θά μπορούσε κάποιος νά μάς κατηγορήσει: «Άλήθεια όμως, ό Κύριος δέν ταπεινώθηκε τόσο, όσο έσεΐς». Άλλά ό Κύριος ταπεινώθηκε. Έπλυε τά πόδια άγράμματων ψαράδων, ανθρώπων από τίς κατώτερες τάξεις τής ανθρώπινης κοινωνίας. Οί δουλικές αυτές μορφές είναι άγάπη. Όταν προσευχόμαστε στόν Θεό, Αυτόν πού μέ τό πρόσταγμα Του δημιούργησε όλον τόν κόσμο, είναι φυσικό για τόν καθένα μας νά σκεφτεί: «Έμένα θά σκεφτεί ό Κύριος; Θα σκύψει, άραγε, νά ακούσει τόν λόγο μου και νά προσέξει τήν προσευχή μου;». Είναι φοβερό για μάς νά μιλοῦμε μέ τέτοιο Όν. Για νά μή φοβόμαστε λοιπόν, υπάρχει σέ όλες τίς έκδηλώσεις τοῦ Χριστοῦ, κατά τήν παγκόσμια πράξη τής λυτρώσεως τοῦ Άδάμ, ή ταπεινή άγάπη τοῦ Θεοῦ, κατά τήν όποία Αυτός έμφανίζεται μπροστά μας μέ τέτοιες ταπεινές μορφές. Σταυρώθηκε ανάμεσα σέ ληστές, φυλακίστηκε, και τόσα άλλα.

Έμεΐς θά έπρεπε νά ένεργοῦμε έτσι, όπως είπε ό Κύριος: «Θέλουν νά σοῦ πάρουν τόν χιτώνα, άφησέ τους και τό ιμάτιο· θέλουν νά εργαστείς γι' αυτούς ένα διάστημα, έργάσου δύο άκόμη· νά προσεύχεσθε γι' αυτούς πού σάς προσβάλλουν, νά προσεύχεσθε για τούς διώκτες, νά προσεύχεσθε για όλους εκείνους πού κάνουν τό κακό έναντίον σας. Καί τότε, λέει ό Κύριος, αγαπώντας τούς έχθρούς σας θά γίνεται και έσεΐς τέκνα τοῦ Ύψίστου Πατρός».

Η άσκησή μας, άθέατη στους άλλους, παραμένει μέ όλη της τή δύναμη μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ.

ΟΙΚΟΔΟΜΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΝΑΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΜΕΣΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΑΣ

ΤΟΜΟΣ Γ΄

Ι.Μ.ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

ΕΣΣΕΞ ΑΓΓΛΙΑΣ

Πηγή: optiko.net